

BERRAK KOYUNCU DEMİRCİ

Bir Varmış
Hep Varmış

 Doğan
novus

Berrak Koyuncu Demirci, 1977 yılında İstanbul'da doğdu. İstek Vakfı, Tarabya Kemal Atatürk Lisesi'nin ardından üniversiteye Miami, Boca Raton'da Lynn University'de Moda Tasarımı dalında başlayıp Grafik Tasarımı bölümünden mezun oldu. 2000 senesinde İstanbul'a dönünce yakın bir arkadaşıyla e-commerce işine girdiyse de, ekonomik krizden etkilenip bu girişimi sonlandırdılar. Farklı işlerde çalışırken, okul yıllarında basketbol oynarken yaşadığı sakatlıklardan dolayı fizik tedavi amaçlı başladığı pilates uygulamalarını iletirip sertifikasını aldı ve evlenene kadar özel pilates eğitmenliği yaptı.

Bir yandan da baba mesleği olan tekstilde gönlü olduğu için yine başka bir yakın arkadaşıyla kurduğu "La Bambola" markasını bir süre sonra tek başına yürütmeye karar verdi ve halen aktif olarak ilkbahar/yaz için koleksiyonlar tasarlayıp üretiyor.

Bütün arkadaşları evlenip aile kurmuşken, o pilates dersi verdiği dönemde vakit buldukça dünyayı dolaştı, uzak diyarlara yolculuk yaptı ve nihayet 38 yaşında evlenip, 40 yaşındayken kızıyla aynı gün 40'ladı... Ancak hayatın toz pembe olmadığını bir gecede öğrendi. Ve asıl hikâyesi 22 Nisan 2020'de başladı... Şimdilerde kızı Maya'yı yetiştirirken konfeksiyon üretiminin yanı sıra pilates eğitmenliğine de devam ediyor.

Instagram: @berrakkoyuncu_d

BİR VARMİŞ HEP VARMİŞ

Yazan: Berrak Koyuncu Demirci

Editör: Çağlayan Erendağ Onar

Yayına hazırlayan: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-8004-85-4

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa tasarımı: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Bir Varmış Hep Varmış

Berrak Koyuncu Demirci

*Bana bıraktığın en değerli miras
Mayamız için sana ve
beni kendisiyle büyüten
Mayama...*

Başlarken

Bu kitapta okuyacağınız yazıların hiçbiri düşünülüp, notlar alınıp, sonradan birleştirilerek yazılmadı. O an ne hissediyorsam yazdım... Kiminin esin kaynağı araba kullanırken dinlediğim bir şarkı... kimi gece uyku tutmadığında telefonuma bakarken karşıma çıkan bir fotoğrafın uyandırdığı duygu, kimi öfke anında hissettiklerim, kimi birileriyle sohbet halindeyken söylenen bir sözün hatırlattığı hissin üzerine aceleyle telefona yazılanlar, kimi de montumun cebinden çıkan bir nottan dökülen cümleler..

Acım yazdıkça hafifledi. Ben hafifledikçe yazdım.

Instagram benim kendimi ifade edebildiğim bir mecra oldu. Gelen mesajlar ve yorumlar bana yalnız olmadığımı hissettirdi. Ve acım, paylaştıkça azalmasa da dönüşmeye başladı.

Yaşadığımız toplumda ölenin ardından yapılan çok değerli ritüellerle acının paylaşıldığını biliyoruz. Ancak ne yazık ki ben hepimizin yalnızlaştırıldığı pandemi döneminde bu acıyla baş başa kaldım.

Ailemden ve dostlarımdan sonsuz destek almış olsam da, yalnızlığımın içinde yazmak bambaşka bir şifa yolu oldu.

Acımı yazdıkça, paylaştıkça, benim gibi kayıpları olup yasını yaşayamayanlar, acısını içine atanlar veya ölüm olmasa da günlük hayatlarındaki çıkmazlardan yazdıklarımla yol bulanlar olduğunu, bana özelden gelen mesajlardan veya yüz yüze söylenenlerden öğrenmek beni cesaretlendirdi.

Belki de en önemlisi ve bana güç veren, Cem'i her an yanımda hissetmemdir. Bana "Kitabını yaz, insanlara yardım et" dediğini işittim. Çok özel bir büyüğüm de bana Cem'den aynı mesajı aldığını söyledi.

Bu yazdıklarımın erişim alanının sadece sosyal medya ile sınırlı kalmasını istemediğim ve kalıcı hale gelmesini dilediğim için kitap olarak yayımlamaya karar verince, önümde kapılar birer birer açıldı.

Bana bu hayat yolculuğumda ve özellikle "bir yokmuş" dönemimden sonra hep destek olan, sihirli değneklerini benim ve kızımın üzerinden esirgemeyen, varlıklarına her gün şükür dediğim canım anneme, babama ve abim Hakan'a kelimelerle bile ifade edilemeyecek kadar minnettarım; sizi çok seviyorum.

Bu hayalimi gerçekleştirmem için bana ilk günden beri destek olan, "Sen yaz, ben arkadayım" diyen, elini uzaktan da olsa hiç üzerimden çekmeyen

çocukluk arkadaşım canım Begüm Doğan Faralyalı, bana inandığın için ne kadar teşekkür etsem az...

Kitapta ismi geçen, geçmeyen, dostum dediğim, ilk günden beri elimi bırakmayan ve kim olduklarını çok iyi bilen tüm kahramanlarıma; sizensiz olmazdı, iyi ki varsınız...

Benim için duygusal ağırlığı olan bu süreci paylaşabileceğim bir editör ararken, yayıncılık sektöründe çalışmış deneyimli editör, aile dostumuz Çağlayan Erendağ Onar ile bir araya geldik. Benzer yollardan geçmiş olmamızın da verdiği güçle kâh gülererek kâh ağlayarak; kimi zaman da tıkanarak kitabımızı tamamladık. Canım Charlie'm, beni çok iyi anladığın ve şekfatle hep yanımda olduğun için minnettarım varlığına...

Yas döneminden geçen veya hayat yolculuğunda yolunu kaybetmiş herkese ışık olmak umuduyla...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bir
varmış

Ben Berrak. Çalkantılı ruhum her zaman ismimi yansıtmasa da fırtınaları dinince sakin limanlara varmayı öğreniyorum. Çocukluğumun masallarıyla beslenen masum hayallerim düş kırıklığına dönüşse de ben o sayede savaşçı ruhumu tanımaya başlıyorum. O kırık hayalleri atıp yeni sayfalar açmayı öğreniyorum.

Hikâyeme, “bir varmış bir yokmuş” diye başlasam da masallardaki gibi “sonsuzda dek mutlu yaşadılar” diye bitmeyeceğini biliyorum. Çünkü “sonsuz” yerine bana “onsuz” yaşamak ve sonsuzluğu sorgulamak düştü.

Onsuz da dimdik yaşamayı zor yoldan öğrenmek düştü.

Sondan başlamak yerine, zamanı geri sararak hikâyeme başından başlayayım...

Erken anne baba olmuş bir ailenin ikinci çocuğuyum ben

Benden 22 ay büyük bir abim var; Hakan.

Annem bana hamile kaldığında babam erkek olmamı çok istemiş çünkü Hakan doğduktan sonra babasını kaybetmiş ve oğlan olmasını dilediği ikinci evladına, rahmetli babasının adını vermek istemiş; Osman...

Annemse için için hep kızı olmasını diler, her gece dua ederek uyurmuş. Tabii o zamanlar şimdiki teknoloji nerede? Ultrasonla bakıp cinsiyeti önceden bilmek yok!

Derken sancılar başlamış, doktoru gün olarak 20 Ocak tarihini verdiği için 19'u gecesi annem kıvrılırken "Biraz daha dayan, şu 12'yi geçirelim öyle doğurursun" diye kendini zorlarken nihayet 00.10'da dönemine göre epey uzun, 58 santim bir kız çocuğu dünyaya getirmiş...

Annem sevinçten dört köşe, babamda hafif hayal kırıklığı.

Annem durmadan anneanneme, “Anne git kontrol et, karıştırmalarınlar kızımı” diyor; babam “Osman koyamadık, bari Billur olsun” ismi diye annemi kandırmaya çalışıyor. Annemin hayali ise bana lisede her gün aynı serviste okula gittiği, yaşça ondan büyük, hayranlıkla izlediği Berrak’ın adını vermek. Ve Billur, Berrak derken sonunda “Berrak” ismiyle dünyadaki varlığıma başlıyorum.

Babam ilk zamanlar bana pek yüz vermiyor, o hâlâ Osman’a takık!

Derken bir gece deli gibi ağlıyorum, babam anne-me “Gitsene yanına” diyor, annem de “Bırak ağlasın, ciğerleri açılır” diye cevap veriyor.

Babam sonunda dayanamıyor ve yanıma gelip beni kucağına alıyor, başlıyor anlatmaya... “Sen büyüyeceksin, evleneceksin, çocukların olacak...” diye.

Ve ben o an sakinleyip babama gülücükler atmaya başlayınca olan oluyor, Osman da Osman diyen babam, o an Berrak’a âşık oluyor ve gözü artık benden başka hiçbir şey görmüyor...

Çocukken her şey çok güzeldi...

Yaz aylarımız Büyükada'da geçerdi.

Okulların kapanmasını dört gözle bekler, kendimi bir an önce Ada'ya atmak isterdim.

Güzel bir evimiz vardı, eski bir Rum köşkü; babamın doğup büyüdüğü, sonra bizim de içinde yaşamaya devam ettiğimiz.

Eski olduğu için aralarda döşemelerden çıkan sesler her ne kadar beni korkutsa da, kapı gıcirtlarına alışmıştım.

Deniz kenarında değildi evimiz. Hafta içi bazen hamların evine gidip orada denize girdikten sonra hep beraber yemek yer ve öğlen sıcaklığında hiç unutmuyorum –7 yaşlarında bile– kös kös eve uyumaya giderdik.

Hafta sonları ise genellikle tekneyle çıkar, herkesin evinden getirdiği yemekleri, imece usulü hazırlanmış sandviçleri, kuru köfteleri, börekleri iştahla yer, Defne adındaki küçük tekneye 20-25 kişi doluşup denizin tadını çıkarırdık.

Akşamları da bizim evde, bahçede toplanılır, büyük sofralar kurulur, mangallar yakılır, gündüz eğer midye toplandıysa denizden, taze midyeli makarnalar pişirilir, çam ağaçlarından düşen kozalakların içinden toplanan fıstıklarla, iyi yemek pişirmesiyle meşhur annemin ünlü irmik helvası ikram edilir, büyükler pişti ma-

sasına oturduğunda, biz çocuklar bir an önce sofradan kalkıp saklambaç oynamak için can atardık...

Çocukluğumu doya doya yaşadığım Büyükkada yazlarının kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınlar...

Kış aylarında ise İstanbul'da pazar günleri neredeyse yine otuz kişi çoluk çocuk Boğaz'da bir balıkçıya gidilir, upuzun masalar kurulur, kalabalıktan dolayı kimin nereye oturacağına dair bitmeyen tartışmalar sonunda, tüm çocuklar masanın uzak ucuna yerleşirdik.

Yemek bitince, gelen kaymaklı ayvadan kalan kaymak, bir bardak suyun, çayın, hatta kolanın içine boşaltılır, üzerine tuz, karabiber, limon gibi bilumum saçma şeyler daha eklenirdi. Bunu gören anneler, "Oğluuum, kızuum pislik yapmayın" diye oradan karışır, biz çocuklar hiç tınmadan kıkırdayarak işimize devam eder, içine daldırdığımız kaşığın arkasıyla karıştırdığımız bardaktaki o saçmalık beyaz örtüye dökülmeye başladığında, garsonların, "yettiniz ama" bakışlarına maruz kalınca, hiçbir şey olmamış gibi masadan uzaklaşıp saklambaç veya yakalamaca oynamaya başlardık.

Sonra mutlaka bir eve gidilir, büyükler salonda iki masa kurup, babalar pişpirik, anneler briç oynar, biz çocuklar da arka odalarda azmaya devam ederdik...

Pazar akşamları çok zorlanırdım.

Başarılı bir öğrenci olduğum halde, ertesi gün okul olduğu için karnıma ağırlar saplanır, değişik

bir ruh haliyle yatağa girer, pazartesi sabahı okula gitmemek için bahaneler içinde kıvranıırken kendimi tabii ki sonunda okulda bulur ve arkadaşlarıma kavuşmanın sevinciyle bütün pazar akşamı sendromumu bir haftalığına dolaba kilitlerdim...

Sonra büyüdüm, genç kız oldum.

Ergenlik ve genç kızlık dönemim kendim ve ailem için zor oldu.

Hem saf hem güzel hem hüzünlü hem de macera dolu günlerdi.

Benim çocukluktan alımlı güzel bir genç kıza dönüşmem, ailemi muhtemelen tedirgin ediyor ve beni koruma dürtülerini yüzeye çıkarıyordu.

Onlar aile olarak beni sarıp sarmalamak isterken, ben genç kız olarak özgürce yaşıtılarımla gezmek istiyordum. Fakat tek başıma çıkmama izin yoktu; Hakan da ben orta sondayken yurtdışına okumaya gittiği için ancak tatile geldiğinde beni yanına alırsa çıkabiliyordum. Buna karşılık Hakan ve arkadaşları sayesinde gece hayatı, erkek tiplerleri, bir kıza hangi gözle baktıkları, kullandıkları cümlelerin ne anlama geldiği ve buna benzer tüm hayat derslerini öğrenmeye başlamıştım.

Ben bireysel sporlardan hiçbir zaman keyif almazdım. İlkokuldan neredeyse lise sona kadar her kış sömestrielerde yine kalabalık kayak tatillerine giderdik. Kayak her ne kadar keyifli bir spor dalı olsa da, kat

kat giyinmek, soğukta üşümek bana eziyet olurdu. Yemekte aile ve arkadaşlarla buluşmalarımız, yenilen koca sosisler ve fondüler ise tüm yaşadığım eziyetlere değerdı.

Ortaokulda basket takımına seçilmiştim. Bir dönem Beşiktaş kulübü oyuncusu olmak dahil, lise sona kadar basketbol oynadım.

Severek oynadığım grup sporu olan basketbol ve takım ruhu beni bugün paylaşımcı olmaya, insani değerlere önem vermeye ve adil olmaya yönelten en büyük destekçilerimdir.

On beş-on altı yaşlarındaydım romantik filmler izleyip, hayaller kurmaya başladığımda...

Bruce Willis'in "Mavi Ay" filmini arkadaşlarımla hayranlık içinde izlediğimizi hiç unutmam. Gerçek aşkın ıssız bir adada çıplaklıktan ibaret olduğunu zannettiğimiz bir dönemdi o...

O yaşlarda, daha aşk nedir bilmezken birden aşka düşmüştüm. Sevdiceğim üniversiteye gittiği için ayrıldığımızda, uykumda bile ağlayıp göz yaşlarının yastığı ıslattığını görüp "Hah" derdim, "gerçek aşk bu... ve işte aşk acısı."

Ne saf ne güzel ne tatlı dertlermiş yaşadıklarım aslında.

Liseyi bitirince, ailem beni Hakan nerede üniversitedeyse onun yanına göndermeye söz vermişti. Li-

Ben Berrak,

Çalkantılı ruhum her zaman ismimi yansıtmasa da fırtınaları dinince sakin limanlara varmayı öğreniyorum.

Çocukluğumun masallarıyla beslenen masum hayallerim düş kırıklığına dönüşse de ben o sayede savaşçı ruhumu tanımaya başlıyorum.

O kırık hayalleri atıp yeni sayfalar açmayı öğreniyorum.

Hikâyeme, "bir varmış bir yokmuş" diye başlasam da masallardaki gibi "sonsuz dek mutlu yaşadılar" diye bitmeyeceğini biliyorum.

Çünkü "sonsuz" yerine bana "onsuz" yaşamak ve sonsuzluğu sorgulamak düştü.

Onsuz da dimdik yaşamayı zor yoldan öğrenmek düştü.

Trafik kazasında hayat arkadaşını, çocuğunun babasını kaybeden Berrak Koyuncu Demirci'den hem bir isyan çılgılığı hem de bir kabulleniş; *Bir Varmış Hep Varmış*.

Yas döneminden geçen ve hayat yolculuğunda yolunu kaybedenlere ışık olması için yazıldı...

Unutmayın: HİÇBİR ŞEY ÖLMEZ HER ŞEY YAŞAR...

